

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 28 marca 2023 r.

Poz. 2071

WYROK NR II SA/WR 478/21 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 5 stycznia 2022 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący

Sędzia WSA Wojciech Śnieżyński
(sprawozdawca)

Sędziowie

Sędzia WSA Władysław Kulon
Sędzia WSA Adam Habuda

po rozpoznaniu w trybie uproszczonym
na posiedzeniu niejawnym w Wydziale II w dniu 5 stycznia 2022 r.
sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego
na uchwałę Rady Gminy Kamienna Góra
z dnia 26 maja 2021 r. nr XXXI/177/21
w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego
terenów w miejscowości Czarnów

stwierdza nieważność załącznika nr 1 do zaskarżonej uchwały w zakresie objętego granicą planu, nieoznaczonego terenu, zlokalizowanego nad najbardziej wysuniętym na północ fragmentem terenu 11 R (część działki drogowej nr 267).

Uzasadnienie

Wojewoda Dolnośląski, działając na podstawie art. 93 ust. 1 ustawy z 8.03.1990 r. o samorządzie gminnym (jedn. t. Dz. U. z 2021 r., poz. 1372), zaskarżył w części uchwałę Rady Gminy Kamienna Góra z 26.05.2021 r. nr XXXI/177/21 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów w miejscowości Czarnów, wnosząc o stwierdzenie nieważności załącznika nr 1 do zaskarżonej uchwały w zakresie objętego granicą planu, nieoznaczonego terenu, zlokalizowanego nad najbardziej wysuniętym na północ fragmentem terenu 11 R (część działki drogowej nr 267).

Organ nadzoru zarzucił podjęcie przez Radę załącznika nr 1 do zaskarżonej uchwały w zakresie objętego granicą planu, nieoznaczonego terenu, zlokalizowanego nad najbardziej wysuniętym na północ fragmentem terenu 11 R (część działki drogowej nr 267) z istotnym naruszeniem art. 20 ust 1 i art. 15 ust. 2 pkt 1 i 6 ustawy z 27.03.2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2021 r. poz. 741 ze zm.) – dalej: "u.p.z.p." oraz § 4 pkt 1 i § 8 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 26.08.2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r., nr 164, poz. 1587), polegającym na naruszeniu zasad sporządzania planu miejscowego, poprzez nieuregulowanie w treści uchwały terenu przedstawionego na załączniku graficznym do uchwały.

Rozwijając zarzuty skargi jej autor powołał się na analizę rysunku planu, z której wynika, że nad najbardziej wysuniętym na północ fragmentem terenu 11R, znajduje się oznaczony kolorem białym, nieoznaczony symbolem teren, który stanowi część działki drogowej nr 267. Teren ten usytuowany jest w granicach obszaru objętego planem. Nie jest on wyznaczony w liniach rozgraniczających. Wojewoda wskazał na brak jakichkolwiek ustaleń w treści uchwały dotyczących tego terenu. Zdaniem organu, na podstawie analizy rysunku planu wraz z jego legendą, można jedynie wywnioskować, że teren ten jest fragmentem działki drogowej o długości ok 40 m. i szerokości ok. 8 m. Pozostała część działki drogowej znajduje się poza granicami planu.

W ocenie organu nadzoru, brak możliwości jednoznacznego powiązania rysunku planu z jego częścią tekstową, narusza art. 15 ust. 2 pkt 1 i 6 u.p.z.p., zgodnie z którym w planie miejscowym określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania oraz zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, maksymalną i minimalną intensywność zabudowy jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, maksymalną wysokość zabudowy, minimalną liczbę miejsc do parkowania w tym miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową i sposób ich realizacji oraz linie zabudowy i gabaryty obiektów. Ponadto w myśl § 4 pkt 1 i 8 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego ustalenia dotyczące przeznaczenia terenów powinny zawierać określenie przeznaczenia poszczególnych terenów lub zasad ich zagospodarowania, a także symbol literowy i numer wyróżniający go spośród innych terenów, a na projekcie rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie projektu rysunku planu miejscowego z projektem tekstu planu miejscowego. Do projektu rysunku planu miejscowego dołącza się objaśnienia wszystkich użytych oznaczeń.

Odnosząc się do wyjaśnień Przewodniczącego Rady Gminy, z których wynika, że nie było intencją organu planistycznego zlokalizowanie kwestionowanego fragmentu drogi gminnej - działki drogowej nr 267 w granicach planu miejscowego, tym samym doszło do błędu technicznego, organ nadzoru stwierdził, że uwzględnienie skargi we wnioskowanym zakresie nie tylko naprawił popełniony przez organ planistyczny błąd techniczny i doprowadził ustalenia planu do stanu zgodnego z przepisami prawa ale również zapobiegnie wątpliwościom interpretacyjnym, które mogą się pojawić przy stosowaniu ustaleń planu.

W odpowiedzi na skargę Wójt Gminy Kamienna Góra wniósł o oddalenie skargi. Wyjaśnił, że działka nr 267 jest działką gminną, stanowiącą w części drogę gminną wewnętrzną, a w części drogę publiczną. Działka nr 267 nie została objęta zaskarżoną uchwał. Wójt wskazał, że w wyniku błędu technicznego nastąpiło przesunięcie granicy opracowania planu na część drogi. Dlatego też teren ten nie został wyznaczony liniami

rozgraniczającymi, nie wprowadzono oznaczenia dla niego oraz w części tekstowej planu miejscowego nie wprowadzono zapisów określających przeznaczenia tego terenu.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Rozpoznając skargę na uchwałę w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, Sąd ocenia zgodności takiej uchwały z prawem pod kątem art. 28 ust. 1 u.p.z.p., który stanowi, że istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Jednak nie każde naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego lub trybu jego sporządzania skutkować będzie stwierdzeniem nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części. Naruszenie takie musi zostać ocenione jako istotne, czyli takie, które prowadzi w konsekwencji do sytuacji, gdy przyjęte ustalenia planistyczne są jednoznacznie odmienne od tych, które zostałyby podjęte, gdyby nie naruszono zasad lub trybu sporządzania planu miejscowego.

Mając na względzie zarzuty Wojewody stawiane wobec zaskarżonej uchwały należało stwierdzić, że skarga okazała się zasadna.

Treść art. 15 u.p.z.p. wskazuje, że plan miejscowy składa się z części tekstowej, zawierającej ustalenia planowe oraz graficznej (rysunku planu). Rysunek planu jest jego integralną częścią, ma tym samym także moc wiążącą i jest "uściśleniem" części tekstowej. Stąd wynika, że ustalenia planu muszą być odczytywane łącznie (czyli z uwzględnieniem tak części graficznej jak i tekstowej). W przypadku zakwestionowanej uchwały, w granicach obszaru objętego planem, nad najbardziej wysuniętym na północ fragmentem terenu 11R, znajduje się oznaczony kolorem białym, nieoznaczony symbolem teren, który stanowi część działki drogowej nr 267. Teren ten nie tylko nie został wyznaczony liniami rozgraniczającymi, co stanowi naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 1 i 6 u.p.z.p., ale także w części tekstowej uchwały brak jest jakichkolwiek ustaleń dotyczących tego terenu. Mamy zatem do czynienia z rozbieżnością pomiędzy częścią tekstową planu a rysunkiem planu. W efekcie należy zgodzić się z organem nadzoru, że normodawca gminny (być może istotnie przez pomyłkę) objął postanowieniami planistycznymi fragmentem działki drogowej o długości ok 40 m. i szerokości ok. 8 m, co powoduje niespójność pomiędzy częściami planu. To oznacza, że plan miejscowy został w tym zakresie podjęty z istotnym naruszeniem zasad jego sporządzania, co stanowi podstawę stwierdzenia nieważności części graficznej we wskazanym fragmencie. Stwierdzenie w takim przypadku nieważności kwestionowanego fragmentu rysunku planu zapobiegnie wątpliwościom interpretacyjnym, które mogą się pojawić przy stosowaniu ustaleń planu.

Z tych też powodów, na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a., orzeczono jak w sentencji.

Sprawa została rozpoznana w trybie uproszczonym na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 119 pkt 2 i art. 120 p.p.s.a.